

Duetoft (CD):

Nu er det ellers lige ved at blive spændende, for det kunne lyde, som om vi måske skulle høre dagsordenen. Men hr. Jørgen Estrup nåede jo ikke længere. Det kan være, det bliver i anden runde.

Men ellers har det været en trist dag i dag. Det har været en trist dag, for selv om fru Connie Hedegaard ønsker grave, der ikke skal graves, og alt det halløj, så er sandheden, at vi i dag kan konstatere, at statsministerens dannelse af VKR-regeringen som et forsøg på at binde De Radikale forsvarspolitisk er slået fejl. Begrundelsen var, at man ville undgå et alternativt flertal på forsvarsområdet. Det kunne man måske godt gøre i nogle situationer, men man kunne øjensynlig ikke gøre det fast, for Det Radikale Venstre har i denne sag forsøgt at vise sig som et alternativ til regeringen. Det synes vi er trist. Det er ikke mindst trist for forsvaret, men det er også trist for Danmark, der øjensynlig igen skal til at rides af den mare, som vi blev redet af fra 1982 til 1988, når der er usikkerhed om, hvor vores linje faktisk ligger.

Det er ikke blot en tilfældig pressemeddelelse fra hr. Jørgen Estrup, det drejer sig om, men også om, at miljøministeren i sin egenskab af minister rent faktisk i forbindelse med Øststøtteordningen for en måneds tid siden meddelte, at det skulle være forsvarsmidler, der dækkede den. Miljøministeren er ikke en helt tilfældig person, og hvor hr. Jørgen Estrup måske godt kan udtale sig på Det Radikale Venstres vegne, må vi andre da gå ud fra, at miljøministeren rent faktisk udtaler sig på regeringens vegne. Alligevel kunne man altså et par dage efter se i pressen – og i øvrigt også høre her i huset – at det ikke helt var regeringens mening. Miljøministeren fik så ikke meget andet ud af det, end at CD skiftede holdning og stemte for Østforslaget for at undgå, at der skulle tages af forsvarsmidlerne. Man kan så diskutere, hvordan det endte, men det var, synes jeg, en meget pinlig situation, at en minister udtalte sig og derefter påstod, at det ikke var som minister.

Så kommer hr. Jørgen Estrups udtalelser altså, og det synes vi er trist, for det genopliver den konfrontation, som vi havde i en årrække. Vi tror, at Det Radikale Venstre nu vil fortsætte på denne måde i en uendelighed, og det vil sige, at hvis vi ikke i dag kan få et klart tilsagn fra forsvarsministeren om, at den diskussion er fær-

dig, indtil der foreligger en international aftale, kommer vi til i tide og utide at diskutere det, og det skal vi beklage.

Om Øststøtten, som har optaget ganske lidt af tiden her, selv om det er en væsentlig del af forespørgslens indhold, vil jeg bare sige, at vi støtter miljøstøtte, vi støtter teknologistøtte, vi støtter investeringsstøtte til Østlandene, men vil under ingen omstændigheder være med til, at forsvarsmidler bliver brugt til det. Så har den side af debatten også fået en bemærkning med fra mig.

Hvorfor vil vi så ikke det? Hvorfor vil vi ikke bruge forsvarspengene? Der er andre regeeringsordførere, der på en ganske fornuftig måde har ridset den internationale situation op. To tredjedele af regeringen har åbenbart åbne øjne og står øjensynlig fast ved den forsvarskommissionsberetning, som man har afgivet.

Ustabiliteten i Østeuropa er meget gennemgribende. Vi ved den dag i dag ikke, om vi taler om et fast Sovjet eller om et Sovjet delt op i nationale stater.

Vi ved, at den militære struktur i Sovjet ikke er ændret. Vi ved, at produktionen af militær teknologi fortsætter, at f.eks. den norske regering for nylig har meddelt, at den ingen planer havde om at nedskære sine forsvarsudgifter, fordi der ikke var sket nogen væsentlig ændring, og helt aktuelt ved vi, at hr. Gorbatsjov skal være diktator. Vi ved, at Gorbatsjov nu vil få en stilling i det sovjetiske samfund, hvis det forfatningsbidrag, han har offentliggjort, bliver vedtaget, som ikke kendes i andre lande, der påberåber sig at være på vej til demokrati. Jeg ønsker selvfølgelig hr. Gorbatsjov al mulig held og lykke og mener også, han har gjort mange gode ting, men jeg må dog sige, at vi er bekymrede, når vi ser, at indenrigsministeriet, KGB og den ydre sikkerhed kommer til at ligge i hænderne på én person i det sovjetiske samfund i stedet for på noget, der kunne ligne et demokrati.

Vesten skal være klar over, at nok er det meget smukke ord, der siges fra hr. Gorbatsjovs side, men sandheden er, at en diktator kan handle mange gange hurtigere end et demokrati, og det betyder, at man i disse balancediskussioner er nødt til at have den kendsgerning, at NATO-landene skal til at bruge lang tid på at snakke sammen om problemerne, i baghovedet, når man står over for et land, der åbenbart centraliserer ganske meget.